

Intrusió

Un relat de: [Sygben](#)

L'Ignasi i la Lídia formaven l'ideal de convivència, amor, comunicació i passió que totes les parelles anhelaven. Feia deu anys que estaven junts, tot i que només vivien de feia uns mesos i, en tot aquest temps, podien presumir que mai havien tingut cap discussió greu, cap baralla. Basaven aquesta tranquil·litat i harmonia en la comunicació i la sinceritat, en l'aprenentatge dels gustos i neguits de l'altre, en l'amor i en la confiança.

Tal era el grau de compenetració, que més d'una vegada semblava que es llegissin el pensament.

Reien moltes vegades perquè, per exemple, després d'una conversa en to simpàtic, l'Ignasi feia un comentari típic d'ell, del seu humor estrany però intel·ligent, i el feia just amb les paraules que la Lídia tenia al cap en aquell moment.

Altres ocasions, la Lídia tornava a casa de la feina cantant una cançó que l'Ignasi havia portat tota la tarda xiulant mentre feinejava amb l'ordinador portàtil.

I així, moltes petites anècdotes fruit de la seva compenetració i coneixement de l'altre. Una qüestió domèstica divertida, que no feia més que alimentar les enveges (sanes o no) d'altres parelles amb les que tenien amistat, despertava l'admiració dels respectius sogres i la suspicàcia dels veïns, que es preguntaven quan de temps trigaria la nova parella (joves com eren) en organitzar saraus, merders i cridòries com era d'esperar.

Però aquesta qüestió domèstica i divertida, sense que ells s'adonessin al principi, va anar apareixent de forma cada cop més regular. Les coincidències començaven a ser normals, realment quotidianes, i no passava un dia en que, durant el dinar, o el sopar, o al llit, un dels dos parlés del tema que justament li estava passant pel cap a l'altre, o que un s'aixequés i anés a buscar a la cuina l'estri que l'altre acabava de trobar a faltar a la taula.

Ja no els feia gràcia que passés això, i quan passava, durant una estona romanien en silenci, mirant-se com fins aquell moment mai s'havien mirat, potser amb un bri de por passejant-se pels seus ulls. Però no gosaven comentar res al respecte.

No van gosar fins que, un dia, la Lídia es va trobar al carrer amb una amiga que feia molt de temps que no veia i després de conversar durant una bona estona, la va convidar a sopar, a ella i al seu marit.

Quan va tornar a casa, li va explicar la trobada a l'Ignasi, que també la coneixia, i entre els dos van preparar la vetllada, treballant en silenci a la cuina. Semblaven un equip de cuiners experimentats, compenetrats fins el punt d'entendre's només amb la mirada, i això, lluny de fer-los sentir orgullosos del seu grau d'enteniment, els va anar enfosquant les expressions.

El sopar es va anar desenvolupant amb normalitat, agradable. L'Ignasi i la Lídia havien preparat una recepta exquisida i havien triat el vi perfecte per acompanyar-la.

Les anècdotes passades van rodar per la taula, com és de costum en trobar-te amb gent d'altres temps, i quan va arribar el moment de les postres, els amfitrions es van aixecar de la taula i van anar cap a la cuina. Es van mirar i van somriure.

Aleshores va passar.

Mentre la Lídia posava els plats al rentavaixelles, va pensar per a ella mateixa:

"¡Què grassa que s'ha arribat a posar la Lourdes!"

L'Ignasi, que treia de la nevera una ampolla de cava i les postres, una Vienetta, va deixar anar un riure entre divertit i maliciós.

-Ja ho pots ben dir -va fer.

-¿Què? -es va sorprendre la Lídia.

-Això que has dit -va insistir l'Ignasi-. Ara mateix. La Lourdes. Que està com una foca...

-Però si jo no he dit res -va dir la Lídia. Els seus ulls semblaven dos plats per posar al rentavaixelles; la boca li tremolava.

-¿Com que no? -va dir l'Ignasi, molest.

-No he dit res -va repetir la Lídia-. Ho he pensat, he pensat que la Lourdes s'ha engreixat moltíssim...

-I tu ho has pogut captar -va acabar l'Ignasi. I va acabar amb les paraules que anava a pronunciar la Lídia.

Es van tornar a mirar en silenci, però no van deixar de parlar.

"Si pots captar això que estic pensant, obre l'aixeta", va pensar l'Ignasi.

La Lídia es va dirigir sense dubtar-ho ni un segon a l'aigüera i va obrir l'aixeta.

A l'Ignasi va estar a punt de caure-li la Vienetta i l'ampolla de cava de les mans.

"¡Collons!"

"I tant", va pensar la Lídia. Va tancar l'aixeta i es va posar una mà a la boca.

"¿Ens llegim el pensament?", va preguntar l'Ignasi.

Sense treure's la mà de la boca, la Lídia va assentir amb el cap.

Van intentar desfer-se el més aviat possible dels convidats. Allò que acabaven de descobrir era quelcom extraordinari, i havien de parlar amb molta calma del tema. Cap dels dos tenia ni idea de què havien de fer, ni de com tractar aquella situació, però tots dos sabien que no podien ignorar-ho.

Al menjador, sense desparar la taula, segueren un davant l'altre, fitant-se, com si acabessin de descobrir que, després de deu anys, no coneixien la persona amb qui estaven.

-¿Com pot ser, Lídia? -va començar l'Ignasi.

-Espera, espera -va dir la Lídia, movent el cap com si intentés expulsar pensaments foscos-. No pot ser. No... això és una coincidència, ha de ser casual.

-Lídia, has obert l'aixeta -va dir l'Ignasi.

La Lídia va callar. Va posar les mans sobre la taula, a banda i banda del plat de postres on s'havia fos sense ésser tastada, la seva porció de gelat.

"¿Em sents ara?", va pensar.

-Sí -va respondre l'Ignasi en veu alta.

"¿I tu a mi?"

La Lídia es va aixecar, espantada. Li tremolava tot.

-Si, hòstia, Ignasi. Sí...

Va córrer cap a la cambra de bany i es va agenollar a la tassa del wàter, abocant-hi sense contemplacions el meravellós sopar d'aquella nit.

L'Ignasi va aparèixer a la porta del bany. Se'l veia amoïnats, però no tant per l'estat de la Lídia com pel caire que havia pres aquella situació.

-Lídia, ¿vols dir que ens ho hem de prendre així? -va dir-. Crec que és quelcom fantàstic. Hem arribat a un nivell de comprensió tan alt que ens llegim el pensament. ¡Això no pot ser dolent!

La Lídia el va mirar. Se sentia feble, i notava el regust del vòmit com un raspall impregnat de lleixiu que se li passejava per la llengua i la gola.

-No ho sé, Ignasi -va fer-... Estic espantada.

Aquella nit, la Lídia no podia dormir. Semblava que l'Ignasi s'havia pres amb més calma aquell fet extraordinari, però ella no deixava de donar-li voltes. Tenia la sensació que un eixam li bullia a l'interior del cap, com si no tots els pensaments i dubtes que l'assaltaven fossin seus. Des que havien obert aquella porta mental entre ells dos, sentia un bronzit molest a les oïdes, i una pressió estranya a les temples, gairebé doloroses.

Asseguda a la foscor, amb l'esquena recolzada al capçal del llit, no podia mirar cap a la figura fosca de l'Ignasi sense veure tot d'estranyes imatges, colors que mai havia vist, escenes inconnexes i paraules desconegudes, productes inintel·ligibles dels seus somnis, pensaments que, des de la consciència, era impossible interpretar. No, no tenia la sensació que aquella habilitat seva fos un avantatge, quelcom bo, i l'atemoria que afectés la seva vida, fins aquell moment, meravellosa i tranquil·la.

Mica en mica, les pors de la Lídia s'anaren fent realitat. Cap dels dos podia parlar amb l'altre sense intentar, inconscientment o no, burxar en els pensaments ocults darrera una afirmació, o una pregunta. Era com si aquell poder mental que, a força d'utilitzar-lo, creixia cada dia, els proporcionés una desagradable contrapartida de suspicàcia i desconfiança vers la seva parella. Intuïen que la sinceritat postulada des del primer petó no havia estat més que una cortina de fum, una llei feta per saltar-se-la, una gran i inicial mentida sobre la que havien construït un castell de naips any rere any.

Encara no havien passat ni cinc dies des de la descoberta, que ja havien deixat de parlar en veu alta, i es passejaven per la casa embolicats en cruentes discussions silencioses, pàl·lids i malcaratats, descobrint a cada minut les mentides que cada un li havia anat dient a l'altre durant tots aquells anys, que els "no m'importa, amor", volien dir justament el contrari, que els "t'estimo" pronunciats en veu alta duïen sovint un "però a vegades t'engegaria" mental, descobrint pensaments que havien estat ocults, insults mai pronunciats, impossibles de frenar quan apareixien a les seves ments com si haguessin estat escrits amb llums de neó.

L'aparició de sengles infidelitats, set dies després del començament, va ser la gota que vessà el vas, el punt de no retorn per a la parella.

L'Ignasi havia baixat la guàrdia i es va veure envaït per la Lídia. Tots dos seien a taula i intentaven dinar amb la ment en blanc per tal de no "parlar", però l'Ignasi es va despistar i va deixar una porta oberta. La Lídia va veure aquella esclatxa a la ment del seu marit i hi va entrar com una lladra de pensaments, arribant a un racó que l'Ignasi va intentar protegir amb tota una sèrie de pensaments-pantalla quan va descobrir la intrusió. Però havia reaccionat tard, i no va poder evitar que la Lídia trobés els records que l'Ignasi guardava de la seva relació amb una companya del gimnàs, tres anys enrere. Una relació que s'havia mantingut durant tot un any, pel que la Lídia va poder veure.

La sorpresa i la indignació van fer de la Lídia un objectiu feble, i l'Ignasi, contraatacant, va infiltrar-se també als records de la seva dona, trobant-hi una relació que encara durava (havia començat l'any anterior) amb un company de feina.

"¡Mala puta!", va pensar l'Ignasi.

"Ets un desgraciat i un cabró. ¡Mentider!", replicà la Lídia.

L'Ignasi començà a respirar sonorament, deixant aparèixer per primer cop l'odi cap a la Lídia.

La Lídia també mirava al seu marit amb uns ulls plens d'ira i rancúnia, prement les dents i fent-les carrisquejar amb moviments obsessius de les barres.

De cop i volta, el menjador va semblar desaparèixer. Tots dos s'havien projectat a una mena de no-res fosc on la força de les seves ments havia iniciat un combat acarnissat.

L'Ignasi es

va imaginar corrents en aquella foscor, saltant per aferrar el coll de la Lídia, per escanyar-la. Era una idea tan definida i clara, tan potent, que es va fer efectiva per molt que la Lídia intentés evitar-la. Mentre en aquell pla fosc i violent, l'Ignasi estrangulava la seva dona, al menjador rebentava el gerro de l'aigua, s'esquerdaven els plats i a la Lídia se li marcaven els dits implacables de l'Ignasi al coll, uns dits que, físicament, no se separaven de l'hule ple d'aigua que cobria la taula.

A la foscor, la Lídia es va sobreposar una mica i va aconseguir invocar un pensament de violència desesperada. Va imaginar-se esgarrapant els ulls de l'Ignasi i va aconseguir-ho, fent que ell deixés anar la pressió al seu coll. Mentre al menjador la Lídia estossejava i tractava de recuperar la respiració, a l'Ignasi li esclatava un raig de sang al mateix temps que li apareixien talls als pòmuls, com si hagués estat atacat per un gat invisible.

Irat, l'Ignasi va tornar a agafar la Lídia pel coll. Ja no captaven, l'un de l'altre, idees que no fossin de violència o mort.

Aquest cop, l'Ignasi va prémer tan fort que la Lídia començà a notar que perdia les forces, la concentració. Se sentia molt feble, a un pas de l'escanyament. Però encara va tenir un últim raig de força per imaginar-se obrint el calaix de la cuina, el calaix on hi havia la destral...

Quan els múltiples reporters dels programes de successos preguntaven als veïns sobre l'aparició dels dos cadàvers, el de la dona escanyada i el marit amb la destral de cuina enfonsada al cap, tots coincidien a dir el mateix.

Havia estat una notícia horrible i totalment inesperada. Aquella parella era molt maca, es podia dir que era la parella ideal. Aquesta era una observació que repetien tots aquells que els coneixien i que eren entrevistats. I el que més sorprenia als veïns era que mai, però mai, mai, se'ls havia sentit discutir. Ni un soroll.

Ni un crit.

Mai.